

»koks« je pa zalegel za celih 10 kron. Večjega denarja pa v naših razmerah nismo potrebovali; za ta denar se je dobilo vse.

Čudno pa — naša trgovina je bila odprta le v nedelje popoldne po krščanskem nauku, ko so ponavadi vse druge trgovine zaprte. Takrat torej se je pri nas začelo pravo življenje. To smo kupovali in prodajali, jedli in pili, pa tudi peli in vpili zraven, da je bilo veselje: za nas namreč, za druge bržčas ne. Ko je pa solnce šlo proti goram, ali pa ko smo se trgovine naveličali, takrat nas je pa gospa prodajalka povabila v svojo trgovino, kjer nam je, vsa vesela vsled dobička, darovala vse preostalo blago, da smo ga pojedli in popili in se potem za teden dni razšli in ugibali, kaj bomo prihodnjic prodajali. J. E. Bogumil.

Janezkova telička.

Lepo teličko je imela naša sivka. Rjavkasta je bila, spredaj na glavi pa je imela majhno lisko, čisto belo lisko, kot bi bila iz mleka. Pa take lepe šeke je imela; tako so bili čisti in svetli in veliki, da se je Janezek skoro videl v njih. In kako je imel naš Janezek rad to teličko z belo lisko na drobni glavici! Šel je na vrt in tam natrgal najlepše deteljce v naročaj in jo nesel telički, ki je mirno ležala zraven malih jaslic. Pa male garčke je tudi že imela nad jaslicami in tudi v garčke ji je Janez nanesel deteljce. Nastiljal ji je vedno sam. Kaj rad je šel k nji k glavici, da jo je božal. In ona se ga ni nič bala, ampak je nastavljala vrat, da jo je lažje čehljal. — O, da bi že vendar enkrat zrastle malo, vsaj toliko, da bi jo gonil na pašo. Lepo bi jo privezali atek na rdeč ali moder motvoz in on bi vedno držal zanj in kazal telički najboljšo pašo. Tako bi bila vedno rejena, da bi bilo veselje! In ne bi je smeli atek prodati, nikoli ne. On bi jo vedno gonil na pašo, samo da bi je ne mogli prodati... In potem bi zrastle in imela bi tudi ona

teličko, tako kot ima sedaj sivka njo. In bi tudi njeno teličko gonil na pašo. Pa bi še ta zrastle in imela volička, majhnega, tudi z belo lisko na čelu. In atek bi morali kupiti še enega, o, gotovo bi ga! In potem bi ju naučili voziti. Najprej bi vozili samo deteljo za sveže. Potlej bi pa zrastle in bi postala močna, eden bi imel rogove bolj postrani, drugi pa lepo nakvišku zakrivljene. Hej, to bi bilo veselje! In bi šli orat. Atek bi drvarili, on bi pa gonil, saj bi bil že velik...

Tako je razmišljal in računal Janezek in gledal veselo teličko, kot bi hotel reči: »Le hitro jej, da boš kmalu velika.«

Ko je vse pojedla, je stekel po drugo krmo.

Prinesla je pa tudi krme Tončka, večja sestra Janezkova; a telička ni mogla jesti od obeh obenem, Janezek pa ni pustil Tončki vmes.

»Kaj misli, da je samo tvoja telička? Ni ne!« se je skoro zajokala Tončka.

»Samo moja je, tvoji so pa pujski v hlevu.«

»Ni res. Jaz ne maram pujskov; telička je tudi moja.«

»Saj ni res.«

»Kaj misliš, da nimam jaz nič?«

»Moja je telička, tvoje pa naj bodo — jaslice,« se je odrezal Janezek moško, da bi se odkrižal Tončkinega nadlegovanja.

Tončki se je storilo milo, da je zajokala in šla tožit mami Janezka, ki trdi, da je telička samo njegova.

Kmalu je pa prišel neki mož z debelo palico, ki je odgnal teličko; takrat je pa jokal Janezek in ni maral za bel krajcar, ki ga je dobil od onega hudega moža — in tudi Tončka je jokala, čeprav je Janezek trdil, da telička ni bila njena.

Cvetko Gorjančev.

